

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Martiny Küchlerové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **RNDr. Š. R.**, zast. Mgr. Ladislavem Kudrnou, MBA, advokátem se sídlem Mírové náměstí 157/30, Litoměřice, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **za účasti osob zúčastněných na řízení**: I) R. N., II) P. N., o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 6. 2024, č. j. 141 A 30/2023-37,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2023, č. j. KUUK/097536/2023.

[2] Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 1. 9. 2022, č. j. MMUL/OÚPSŘ/S/243899/2022/Bu. Rozhodnutím stavebního úřadu bylo podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), stěžovateli nařízeno odstranění stavby. Konkrétně šlo o jednopodlažní nepodsklepenou stavbu pro rodinnou rekreaci na pozemku p. č. Xa v k.ú. H. s plochou střechou, jejíž součástí je seník a sklad krmiva pro hospodářská zvířata na pozemku p. č. Xb a částečně na pozemku p. č. Xa v k.ú. H. (dále jen „stavba“). Stavební úřad stěžovateli současně uložil povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby včetně nutných opatření k vyloučení, omezení či ke kompenzaci případných negativních důsledků na životní prostředí v okolí stavby.

[3] Stěžovatel se pokusil stavbu legalizovat ještě před zahájením řízení o její odstranění. Dne 5. 11. 2018 podal u stavebního úřadu žádost o dodatečné povolení stavby, přičemž tato žádost byla rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 3. 4. 2019, č. j. MMUL/SO/S/50831/2019/Bu, zamítnuta. Důvodem zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby bylo negativní závazné stanovisko vydané podle § 96b stavebního zákona orgánem územního plánování. Stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí neodvolal. Stavební úřad opatřením ze dne 16. 5. 2019 oznámil zahájení řízení o odstranění stavby. Stěžovatel následně postupně podal 3 žádosti o dodatečné povolení posuzované stavby. Protože ani jedna ze žádostí o dodatečné povolení stavby nebyla úplná, vyzýval stavební úřad stěžovatele k doplnění žádostí, avšak žádosti doplněny nebyly, proto stavební úřad řízení o každé z nich usnesením zastavil. Ani proti jednomu z těchto usnesení se stěžovatel neodvolal. V pořadí poslední z usnesení o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby bylo vydáno dne 28. 2. 2022, pod č. j. MMUL/OÚPSŘ/S/75454/2022/Bu. Stěžovatel se proti němu neodvolal a dne 5. 4. 2022 nabylo toto usnesení právní moci. Následně stavební úřad pokračoval ve správním řízení o odstranění stavby a o jejím odstranění rozhodl, jak je uvedeno výše.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

[5] **Krajský soud** nejprve dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Dále se krajský soud k žalobní námitce zabýval otázkou, zda a případně v jakém rozsahu je třeba se v řízení o odstranění stavby zabývat zásadou proporcionality a zkoumat újmu vzniklou stěžovateli případným odstraněním stavby. Krajský soud odkázal (stejně jako stěžovatel v žalobě) na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 8 As 127/2016-56, ze kterého dovodil, že v řízení o odstranění stavby se zkoumá pouze naplnění podmínek pro nařízení odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, zatímco v řízení o dodatečném povolení stavby se zkoumá dotčení veřejných zájmů vymezených v § 129 odst. 3 téhož zákona. Uvedl, že ve vztahu k „černým“ stavbám je projevem principu proporcionality zákonná možnost stavebníka podat žádost o dodatečné povolení stavby. Tuto možnost stěžovatel účinně nevyužil.

[6] Krajský soud zdůraznil, že v posuzované věci byly správní orgány v řízení o odstranění stavby povinny posuzovat pouze naplnění podmínek pro odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy absenci příslušného povolení. Žalovaný ani

pokračování

stavební úřad však nebyli oprávněni ani povinni posuzovat další okolnosti, tedy ani stěžovatelem tvrzenou neproporcionalitu rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Stejně tak nebyli oprávněni posuzovat případnou dobrou víru stěžovatele a jiné skutečnosti, které stěžovatel měl a mohl uplatnit v řízení o dodatečném povolení stavby.

[7] Krajský soud se dále zabýval žalobní námitkou, že se správní orgány měly zabývat otázkou, zda v případě posuzované stavby je nezbytné nařídit celé její odstranění nebo pouze jejích jednotlivých částí (stavba pro rekreaci, seník a sklad krmiva). Stěžovatel se dovolával toho, že správní orgány měly přistupovat k těmto stavbám jednotlivě a zhodnotit, zda se jedná o stavby vyžadující ohlášení, či nikoliv. Krajský soud v této souvislosti nejprve odkázal na rozhodnutí žalovaného s tím, že tento se danou otázkou důkladně zabýval. Dále krajský soud uvedl, že i pokud by byla stavba posuzována jako soubor staveb, pak by i jednotlivé stavby pro svou realizaci vyžadovaly souhlas s ohlášeným stavebním záměrem, vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, popřípadě územní souhlas. Zároveň zdůraznil, že se opět jedná o problematiku (rozdělení stavby na části a posuzování po částech), která měla a mohla být řešena v řízení o dodatečném povolení stavby, tam stěžovatel mohl žádat samostatně o dodatečné povolení rekreačního objektu, skladu krmiva a seníku a argumentovat, že se jedná o samostatné objekty, z nichž ne všechny vyžadují povolení či ohlášení stavebnímu úřadu. V řízení o odstranění stavby však již není prostor k úvahám o dělitelnosti předmětu řízení o odstranění stavby, a je třeba vycházet z výsledků řízení o dodatečném povolení stavby.

[8] **Stěžovatel** proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost, v ní uplatňuje důvod dle [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; namítá nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem.

[9] Stěžovatel uvedl, že požadavek správního orgánu na odstranění celého souboru staveb je vadný a rozporný se zákonem. Správní orgány i krajský soud posuzovaly stavbu jako jeden celek, přitom se měly zabývat (jako předběžnou otázkou) tím, zda nepřistupovat k dílčím částem jako k jednotlivým stavbám a tyto posuzovat zcela odděleně. Správní orgány tedy měly posuzovat, zda se jedná o jednotlivé stavby vyžadující ohlášení či nikoliv, a ne stavbu automaticky posuzovat jako jeden celek. Stěžovatel dále uvedl, že v rámci řízení o dodatečném povolení stavby obdržel stanovisko orgánu územního plánování, v němž je uvedeno, že záměr je přípustný za předpokladu, že seník a sklad krmiva bude zmenšen na 7,5 a 2,5 m. Stěžovatel zdůraznil, že část domu na pozemku p. č. Xa je řešena jako rekreační objekt v souladu s územním plánem, a stavba seníku se skladem krmiva na pozemku p. č. Xb a částí na pozemku p. č. Xa může být povolena za určitých podmínek (úprava rozměrů). Při destrukci daného souboru staveb tak dojde k odstranění části stavby (rekreačního objektu), kterou je možno formálně povolit.

[10] Stavební úřad, žalovaný a krajský soud, kteří posuzovali stavbu jako jeden celek, porušili dle stěžovatele základní zásady správního řízení, a to šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

[11] Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, dle kterého nebyly správní orgány povinny zabývat se stěžovatelem tvrzenou proporcionalitou rozhodnutí o nařízení

odstranění stavby ve vztahu k jeho újmě. Uvedl, že absence posouzení proporcionality uložené povinnosti představuje v řešeném případě zcela nepřiměřený zásah do práv stěžovatele jakožto stavebníka s tím, že přiměřenost uložení povinnosti odstranit stavbu je třeba zkoumat i v samotném řízení o odstranění stavby. Odstraněním (celé) stavby by bylo zásadním způsobem porušeno jedno ze základních práv zaručených stěžovateli v čl. 11 Listiny základních práv a svobod, a to ochrana vlastnického práva.

[12] **Žalovaný** navrhl kasační stížnost zamítnout a odkázal na odůvodnění rozsudku krajského soudu, se kterým se plně ztotožnil. Ve vztahu k první kasační námitce odkázal na argumentaci uvedenou v jeho rozhodnutí, kterou i krátce shrnul. K absenci posouzení proporcionality uložené povinnosti spočívající v nařízení odstranění stavby uvedl, že proporcionality při posuzování tzv. černých staveb spočívá v zákonné možnosti požádat o jejich dodatečné povolení. Jestliže k dodatečnému povolení stavby nedojde, musí stavební úřad nařídit její odstranění. Není zde již prostor, aby stavební úřad zvažoval, zda není s ohledem na možnou újmu stavebníka na místě odstranění stavby nenařídit. Stavebník, který realizoval svou stavbu bez potřebných veřejnoprávních povolení, porušil zájmy chráněné stavebním zákonem a jestliže nedosáhl dodatečného povolení stavby, musí být tento protiprávní stav odstraněn, tj. musí být nařízeno odstranění takové stavby.

[13] Osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.

[14] **Nejvyšší správní soud (NSS)** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Zásadním argumentem stěžovatele je, že u stavby, která je nyní předmětem řízení o odstranění, mělo být zkoumáno, zda tato ve skutečnosti není složená z jednotlivých částí, které jsou jako stavby samostatné a až společně tvoří soubor staveb. U každé z těchto samostatných staveb pak mělo být zkoumáno, zda vůbec vyžaduje veřejnoprávní přivolení stavebního úřadu či nikoli, a zároveň mělo být správními orgány (a následně krajským soudem) posuzováno, zda je nařízení odstranění stavby proporcionální, pokud jde o újmu stěžovatele a zásah do jeho vlastnického práva.

[17] Nejvyšší správní soud předně připomíná, že v nyní projednávané věci je nutno terminologicky a obsahově vymezit rozdíl mezi řízením o dodatečném povolení stavby a řízením o jejím odstranění. Obě tato řízení potom vycházejí z díkce § 129 stavebního zákona.

[18] Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*

pokračování

[19] Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona *stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti.*

[20] Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona *stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.*

[21] Nejvyšší správní soud se obsahovým rozdílem mezi uváděnými řízeními zabýval například ve svém rozsudku ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017-48, kde dospěl k závěru, že řízení o dodatečném povolení stavby a řízení o odstranění stavby jsou dvě samostatná správní řízení, v každém z nich proto stavební úřad zkoumá naplnění odlišných zákonných podmínek. Pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je podstatné pouze to, zda uvedená stavba byla provedena bez rozhodnutí či opatření vyžadovaného stavebním úřadem a nebyla povolena ani dodatečně; naopak nejsou relevantní námitky, které měli žalobci směřovat do řízení o dodatečném povolení stavby (např. tvrzená dobrá víra při realizaci stavby nebo námitka, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem).

[22] Obecně potom dále platí, že řízení o odstranění stavby je řízením zahajovaným výhradně z úřední moci (a zároveň i z úřední povinnosti); zjistí-li stavební úřad existenci „černé“ stavby, nemá na vybranou, jestli toto řízení zahájí, nebo ne, ale musí tak učinit, a to neprodleně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 96/2014-40). Naopak řízení o dodatečném povolení stavby je řízením návrhovým, jeho zahájení závisí zásadně na aktivitě stavebníka, tj. na podání jeho žádosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015-33). Na rozdíl od řízení o dodatečném povolení stavby (v němž se postupuje v první řadě podle § 109 - § 115 stavebního zákona), pro řízení o odstranění stavby stavební zákon nestanoví zvláštní procesní pravidla, kromě speciální úpravy okruhu účastníků řízení (§ 129 odst. 10 stavebního zákona); uplatní se v něm tedy obecná pravidla správního řádu.

[23] Protože na výsledku řízení o dodatečném povolení stavby závisí i výsledek řízení o odstranění stavby, lze v tom smyslu řízení o dodatečném povolení chápat jako řízení o předběžné otázce, i když nejde o zcela standardní situaci, vzhledem k tomu, že obě řízení vede tentýž stavební úřad (k tomu viz PRŮCHA, P., GREGOROVÁ, J. a kolektiv autorů: Stavební zákon, praktický komentář, vydání první, Leges, Praha 2017, komentář k § 129).

[24] Problematikou aplikace a posuzování principu proporcionality u tzv. „černých“ staveb se Nejvyšší správní soud již rovněž zabýval, například ve svých rozsudcích ze dne 30. 11. 2017, č. j. 8 As 127/2016-56, či ze dne 7. 8. 2014, č. j. 5 As 108/2013-33. Na první ze zmíněných rozsudků ostatně stěžovatel sám poukazuje, nicméně z něj vytrhává jen určité pasáže a tyto vztahuje k řízení o odstranění stavby, ačkoli se zpravidla týkají právě řízení o jejím dodatečném povolení.

[25] Nejvyšší správní soud tedy již dříve ve vztahu k otázce proporcionality shrnul, že řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je prostředkem k odstranění tzv. „černých“ staveb. Nebylo by však v souladu s principem proporcionality, aby k odstranění „černých“ staveb došlo vždy, za všech okolností. Takový postup by mohl znamenat nepřiměřený zásah do práv vlastníka stavby či stavebníka. Z tohoto důvodu stavební zákon umožňuje (za kumulativního splnění několika zákonných podmínek), aby byla „černá stavba“ dodatečně povolena. Přes vzájemnou spojitost řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby se jedná o dvě samostatná řízení s rozdílným účelem a předmětem. Účelem řízení o odstranění stavby je uvedení do souladu právního a skutečného stavu, a to nařízením odstranění nepovolené stavby. Účelem řízení o dodatečném povolení stavby je dodatečné zhojení protiprávního stavu, spočívajícího v absenci zákonem vyžadovaného rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu. Liší se také podmínky, jejichž splnění zkoumá stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby a v řízení o její odstranění. Jak již bylo uvedeno výše, v prvním případě jde o kumulativní splnění podmínek § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, zatímco v případě řízení o odstranění stavby jde o kumulativní splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. že se jedná o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním.

[26] Jak tedy správně poznamenal krajský soud, v nyní přezkoumávaném typu řízení, tedy v řízení o odstranění stavby již bylo mimo jeho předmět zabývat se proporcionalitou rozhodnutí o nařízení odstranění stavby ve vztahu k újmě stěžovatele.

[27] Jediným předmětem nyní přezkoumávaného řízení je posouzení naplnění podmínek odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy posoudit absenci příslušného povolení ve smyslu zmíněného zákonného ustanovení.

[28] Mimo předmět řízení o odstranění stavby směřuje i druhá námitka stěžovatele, jak byla stavba posouzena. Stěžovatel totiž opakovaně uvádí, že má jít o soubor staveb (relativně samostatných), z nichž měla být optikou stavebního zákona posuzována každá z nich samostatně. Krajský soud i v tomto případě správně poznamenal, že daná námitka směřuje mimo předmět tohoto řízení. Uvedená argumentace měla být řešena v rámci řízení o dodatečném povolení stavby, kde stěžovatel mohl žádat samostatně o dodatečné povolení rekreačního objektu, skladu krmiva a seníku. To vše s argumentací, že se jedná o samostatné objekty. V nynějším řízení však již není prostor k úvahám o dělitelnosti předmětu řízení o odstranění stavby, když je třeba vycházet z výsledku řízení o dodatečném povolení stavby a z tam uplatněných žádostí, ze kterých plynulo, že rekreační objekt, sklad krmiva a seník tvoří jeden stavební celek.

[29] Zároveň je třeba v této souvislosti poukázat i na obsah odůvodnění žalovaného, který se zabýval i tím, jak postupovat, pokud by na každou z částí stavby mělo být

pokračování

pohlíženo jako na stavbu samostatnou. Uvedl, že pokud by stavba byla posouzena jako soubor staveb skládající se z rekreačního objektu a skladu se seníkem, pak by i jednotlivě tyto stavby pro svou realizaci vyžadovaly souhlas s ohlášeným stavebním záměrem, vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, popřípadě územního souhlasu. Stavba skladu krmiva a seník by samostatně byla o zastavěné ploše 28,75 m² a rekreační objekt (bez zastřešené terasy) o zastavěné ploše 60 m². Dle § 104 stavebního zákona postačí ohlášení u staveb pro rodinnou rekreaci s jedním podzemním podlažím do hloubky 3 m a nejvýše se dvěma nadzemními podlažími a podkrovím [§ 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona] a u staveb do 70 m² celkové zastavěné plochy a do 5 m výšky s jedním nadzemním podlažím, podsklepené nejvýše do hloubky 3 m [§ 104 odst. 1 písm. d) stavebního zákona].

[30] Dle § 96 odst. 2 písm. b) stavebního zákona postačí u ohlašovaných staveb vydání územního souhlasu. Územní souhlas místo územního rozhodnutí lze vydat za splnění podmínky stanovené v § 96 odst. 1 stavebního zákona, že záměr je v zastavěném území nebo zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Předmět řízení vymezený jako rekreační objekt, jehož součástí je sklad a seník nebo soubor staveb skládající se z rekreačního objektu a skladu se seníkem, pak stejně vyžadoval ke své realizaci vydání územního rozhodnutí, popřípadě územního souhlasu a souhlasu s prováděním ohlášeného stavebního záměru. Uvedený závěr žalovaného stěžovatel nikterak nezpochybňoval. Je tedy možné uzavřít, že i pokud by byly jednotlivé části stavby posuzovány jako stavby samostatné, potřebovaly by i tak veřejnoprávní přivolení stavebního úřadu.

[31] V této souvislosti je nutné rovněž zdůraznit, že stěžovatel opakovaně nedoplnil žádosti o dodatečné povolení stavby. Ani v jednom řízení o dodatečném povolení stavby tak nemohl prokázat, že jím vymezený předmět žádosti je v souladu se zákonem stanovenými podmínkami pro její dodatečné povolení.

[32] Stavba (ani její jednotlivé části) nedisponuje příslušným povolením stavebního úřadu (v nejširším slova smyslu), jsou tedy naplněny podmínky § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a správní orgány (následně i krajský soud) postupovaly v souladu se zákonem, když nařídily odstranění stavby. Stěžovatel v podané kasační stížnosti nenabízí argumentaci, kterou by s ohledem na výše uvedené mohl zvrátit vydané rozhodnutí o odstranění stavby. V kasační stížnosti uplatněná argumentace směřuje mimo předmět nyní přezkoumávaného řízení.

[33] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl úspěšný, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela; žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti však nevynaložil. Proto mu soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[35] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu nákladů řízení pouze v případě, kdy jí soud uloží povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); tak tomu v projednávané věci u osob zúčastněných na řízení I) a II) nebylo, a nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. ledna 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu